

Nr 351.

Av herr **Hægglom m. fl.**, om förhöjt anslag till åtgärder för ökad skogsproduktion i Norrland m. m.

Under riksdagens besök i Västerbotten i somras demonstrerades det norrländska skogsbrukets problem på ett utmärkt klargörande sätt under en dags exkursion, som uteslutande ägnades åt skogsvården. Landshövding Lindberg gav också i ett av sina anföranden en klar bild av de svårigheter som möter, när det gäller att åstadkomma föryngring i de enskilda skogar, som ligger i högt läge och som nu består av värdelösa bestånd av träd i mycket hög ålder. Att skogsmarken dock var en utmärkt växtplats för bestånd som frambragts genom föryngringsåtgärder visades det övertygande exempel på.

Svårigheten ligger i den långa omloppstiden samt i att den skog som måste avverkas för föryngringen oftast är så pass värdelös, att den knappast betalar avverkningskostnaden, än mindre lämnar något bidrag till de efterföljande föryngringsåtgärderna. För statens och bolagens skogar hade uppgjorts imponerande skogsvårdsplaner och även påbörjats storslagna föryngringsåtgärder. För skogsägare av denna typ utgör den långa omloppstid, som man för marker i högt läge måste räkna med, inget hinder för sådana planers genomförande. Helt naturligt är det inte lika lätt för enskilda skogsägare att genomföra sådana planer på grund av det betydande kapitalbehovet för föryngringsåtgärderna och det totala inkomstbortfallet från skogsmarken flera tiotal år efter deras genomförande.

De enskilda skogarnas areal är dock så pass stor och dess avkastning så betydelsefull som del av den råvarubas varav Norrlands skogsindustri är beroende, att det måste vara av allmänt intresse att de över hundraåriga och ej längre tillväxande bestånden ersättes med ett föryngrat skogsbestånd till framtida fördel. Statsbidrag till sådana föryngringsåtgärder är därför väl motiverade. Det är ur den synpunkten beklagligt att anslaget till åtgärder för ökad skogsproduktion i Norrland m. m. under nionde huvudtiteln för nästa budgetår upptages med oförändrat belopp på 1 200 000 kronor. Till detta belopp uppgick anslaget redan före 1951 års penningvärdeförsämring, och den höjning av vissa anslag, som skedde för budgetåret 1952/53 som kompensation för inflationen, har inte kommit detta anslag till del, varför dess realvärde nu är lägre än tidigare. Särskilt mot bakgrunden

av den bild 1953 års riksdagsresa till Norrland gav av det norrländska skogsbrukets behov är detta otillfredsställande, varför vi vill yrka på anslagshöjning.

En sådan anser vi även vara motiverad av det uttalande, som gjordes av bevillningsutskottet vid 1953 års riksdag och som av riksdagen godkändes. När det konstaterats att en oförändrad promillesats för skogsvårdsavgifter på grund av taxeringsvärdenas höjning tillförde staten ökad tillgång på skogsvårdsavgifter, yrkade utskottet som alternativ till motionsvis framförda krav på promillesatsens sänkning, att den ökade tillgång på skogsvårdsavgiftsmedel av omkring 3 200 000 kronor, som skulle följa av det godkända propositionsförslaget, borde tillförsäkras skogsnäringen i form av ökat statligt stöd åt de skogsvårdande åtgärderna. Skogsstyrelsen erinrar i sina petita om detta riksdagsbeslut, men departementschefen ägnar inte ett ord åt detta betydelsefulla argument för en mindre restriktiv hållning än den, som han låter utmyнна i att efter höjning av ett par anslag och sänkning av ett annat, blir hela anslagshöjningen till de egentliga skogsvårdsåtgärderna blott 151 000 kronor. Skall bevillningsutskottets rekommendation till 1953 års riksdag fullföljas, kräves det större anslagsökningar.

Sådana kan givetvis tillföras olika anslagspunkter, och det är att observera, att skogsvårdsstyrelsernas begäran om höjda anslag till sina omkostnader på 3 000 000 kronor mycket nära sammanfaller med den av bevillningsutskottet förordade anslagsökningen. Vi väljer dock att föreslå en höjning av anslaget till åtgärder för ökad skogsproduktion i Norrland, därför att vi av riksdagsresans lärdomar fått den uppfattningen, att höjning av detta anslag är mest behjärtansvärd, trots att skogsstyrelsen inte begär någon höjning och statskontoret ställer sig på den linjen, att statens utgifter för skogliga förbättringsåtgärder bör minskas.

Om riksdagen godkänner denna anslagshöjning, anser vi att riksdagen bör uttala, att någon del av detta anslag under nästa budgetår bör användas för planering av framtida arbeten, som kan vara lämpliga att ha som beredskapsreserv vid arbetslöshet. En mängd förut som beredskapsarbeten lämpliga arbeten utföres nu med maskiner, som fordrar mycket liten manuell arbetskraft. Sådana arbeten har därför mycket liten betydelse som arbetsreserv. Skogsförnygringsåtgärder kräver däremot mycket manuellt arbete och drar ringa kostnad utöver arbetslönen.

För att av oss föreslagen anslagshöjning på denna punkt ej skall öka budgetens slutsumma, har vi i en annan motion yrkat nedsättning av bidraget till jordbrukets rationalisering. Vi har i denna motion utvecklat våra synpunkter på en med hänsyn till båtnadens värde annan fördelning av anslagen till det mindre jordbrukets och skogsbrukets förbättring och hänvisar till vad vi i denna motion anfört.

Med stöd av vad vi här ovan anfört hemställer vi,

att riksdagen till Skogsvård m. m.: Åtgärder för ökad skogsproduktion i Norrland m. m. för budgetåret 1954/55 anvisar ett reservationsanslag av 1 500 000 kronor.

Stockholm den 22 januari 1954.

Einar Hæggblom.

Sven Svensson
i Krokstorp.

Rolf Eliasson.

Nils Agerberg.

Gust. Nilsson
i Göingegården.

Märta Boman.

Carl Östlund.

Nr 352.

Av herr **Staxäng m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Skogshögskolan: Avlöningar.*

(Lika lydande med motion i Första kammaren, nr 246.)

Stockholm den 27 januari 1954.

Ernst V. Staxäng.

A. Widén.

Erik W. Norén.

Holger Adolfsson.